

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum principaliùs Christi Incarnatio facta fuerit ad delendum
peccatum originale, quàm actuale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

interiorem quando finis inferioris absque ea non potest acquiri. Quia non idcirco tota dignitas & excellentia illius estimatur ex habitudine ad inferiorem. Adde totum hoc mysterium vltimò referri ad Dei gloriam, quæ est bonum sublimissimum.

Ad aliud dico nullam dicere indecentiam quod sit bonum occasionatum modo explicato.

Ex his omnibus patet substantiam Incarnationis prædestinatam in signo rationis subsequente præuisionem absolutam peccati hominis, ita vt Deus videatur voluisse in primo signo rationis hominem creare in ordine ad vitam æternam ex meritis gratiæ consequendam, & ad illum finem eundem gratiæ ornare. In secundo permisit lapsum hominis. In tertio præiudicavit ipsum lapsum. In quarto voluit eum rursus ad salutem promouere, & ordinauerit remedium reconciliationis efficacissimum, scilicet Incarnationem filij sui, quem voluit in redemptionem generis humani in mundum mittere.

Vnde 1. non existimo Deum præordinasse Incarnationem ex sola notitia, quod homo peccare posset; quia ex vi talis decreti Deus fuisset incarnatus, quamuis homo nunquam peccasset, cum hæc notitia non inferat hominis peccatum.

2. Neque existimo hoc mysterium præordinatum ex sola scientiæ conditionali, quæ Deus nouit quibus positis circumstantijs homo peccasset, si illæ permitterentur; quia etiam cum tali notitia potest consistere quod homo non peccet, si nimirum non accedat voluntas permittendi peccatum; atque adeò ex vi talis decreti nostro modo concipiendi consequentis præscientiam conditionatam, Deus fuisset incarnatus, licet homo non peccasset. Præterea constat ex Patribus Christum prædestinatum in remedium peccati. Quod autem prædestinatur in remedium alicuius, videtur requirere absolute visionem eius quod indiget remedio. Quænammodum præmium in ratione præmij præexigit saltem præuisionem meritorum, ita remedium videtur præexigere absolutam præmotiōnem eius quod curari debet.

3. Existimo non fuisse talem dependētiā huius mysterij ad peccato, & vicissim peccati ab hoc mysterio, vt dici possint simul præordinata permissio peccati, & mysterium Incarnationis cum mutua dependentia, eo sensu, quod Deus non permisisset peccatum nisi voluisset de hoc remedio providere, & contra non voluisset filium suum in terras mittere, nisi voluisset peccatum permittere. Sed dico prius ratione permissum & præuisionem peccatum, & in sequenti signo ordinatum mysterium Incarnationis in illius remedium. Quia secundum Athan. serm. 3. contra Arianos, *nostra indigentia anterior est quam Christi natiuitas*; ergo saltem præuisionem peccati, & per consequens permissio, debet ratione præcedere decretum Incarnationis. Præterea nostra redemptio secundum Patres & eos auctores qui nobiscum sentiunt, est causa Incarnationis, ergo notitia lapsus hominis debet in mente diuina præcedere, cum id quod est alterius causa, prius debeat cognosci, quam id quod ad illud ordinatur.

ARTICVLVS IV.

Verum principalius Christi Incarnatio facta fuerit ad delendum peccatum originale quam actuale?

RESPONDET 1. Christum venisse ad delendum tam originale quam actuale. Est de fide. De fide enim est eum venisse vt nos æterno Patri reconciliaret, & aditum ad patriam cœlestem nobis referaret, quod fieri nequit absque condonatione peccati tam originalis quam actualis; ergo venit vt exhiberet sufficiens remedium contra peccatum originale & actuale. Idem patet ex scriptura, ad Rom. 4. *Qui traditus est propter delicta nostra. cap. 5. & non sicut per unum peccatum, ita & donum.* Nam iudicium quidem ex vno in condemnationem, gratia autem ex multis delictis in iustificationem. Hoc loco Apostolus opponit delictum primi parentis gratiæ Christi, quod vnum peccatum primi parentis in posteris sit transfusum, gratia autem Christi non tantum ab vno nos liberet. Et infra; *per vnius obeditionem, multi constituentur iusti.* Atqui ad iustitiam apud Deum comparandam non solum est necesse deleri originale, sed etiam actualia; igitur Christus promeruit reconciliationem etiam ab actualibus peccatis. 1. Ioan. 1. *Sanguis Iesu Christi filij eius emundat nos ab omni peccato.*

Respondet 2. Christum principalius venisse vt tolleretur peccatum originale: insinuat ad Rom. 5. & Ioan. 1. *Eccce Agnus Dei, ecce qui tollis peccatum mundi*, vt habent Græca & legunt plures Patres apud Toletum & Maldonatum in illum locum. Vbi videtur insinuari peccatum naturæ.

Ratio est quod licet illud peccatum videatur minus graue in se respectu cuiusque posterij Adami, quam actuale, tamen propter suam vniuersalitatem noceat toti humano generi, illudque inficiat, & sit quodammodo radix & causa innumerorum peccatorum actualium. Cum ergo Christus venerit ad genus humanum reconciliandum, dicendum principalius venisse ad tollendum peccatum totius naturæ.

Adde illud peccatum in posteris Adæ esse minus voluntarium, quam actualia eorum peccata. Quamuis autem peccatum actuale sit intensius grauior Dei offensæ, peccatum tamen originale sua vniuersalitate pluribus nocet, quos etiam absque vilo suo demerito arceat à gloria cœlesti, & proinde congruum fuit vt illius deletio principalis intenderetur.

Ex quo deducitur, quod licet posterij Adæ nullum commisissent peccatum actuale, sed solum contraxissent originale; nihilominus Deus carnem sumpsisset, quia nihilominus tota natura fuisset infecta. Præterea scriptura & Patres satis indicant primariam causam Incarnationis fuisse deletio, nem illius peccati. Cum ergo etiam data illa hypothese remansisset primarium motiūm propter quod Deus voluit incarnari, idem decretum permansisset.

Peti verò potest, an si è contrario non fuisset peccatum originale, fuissent tamen actualia, Deus carnem sumpturus fuisset? aliqui vniuersim censent sumpturus carnem si vel vnus mortaliter peccasset. Aliqui negant quidem eo casu venturum, affirmant tamen si plures lapsi fuissent. Alij negant vterum fuisse si soli reprobi lapsi fuissent: allerunt

88.

Christus venit ad delendum tam origin. quā actuale.

Rom 4. & 5.

1. Ioan. 1.

89.

Principalis propter originale. Rom. 5. Ioan. 1.

Ratio.

Originale est peccatum naturæ.

Confirm.

90.

Coroll.

afferunt verò venturum, si peccassent prædestinati. Alij aliter censent.

Videtur probabilius Christum non venturum, si fuissent sola peccata actualia.

92.

Quamuis autem nihil certò possit in alterutram partem constitui, videtur probabilius dicendum vniuersaliter Christum non venturum fuisse, si fuissent sola peccata actualia, siue venialia, siue mortalia; nam scriptura & Patres insinuant primariam causam & occasionem aduentus Christi fuisse peccatum naturæ, ad cuius deletionem primario venit, & ut ea nobis restituerentur, quibus propter peccatum originale eramus priuati: secundario autem, ut si in peccatum laberemur, mereretur nobis, ut possemus resurgere per penitentiam. Ergo deficiente peccato, quod in omnes posteros foret transfundendum, defecisset motuum primarium decreti Incarnationis, quod Deus reipsa habuit; & proinde verius est eo casu Christum non fuisse venturum. Est tamen verisimile Deum alijs modis prouidurum ijs, qui in peccatum lapsi fuissent.

93.

Satisfit Patribus, qui in contrarium adferuntur.

Nec obstant dicta quorundam Patrum, qui videntur docere Christum pro vnoquoque venisse &c. quia nolunt docere quod fuisset venturus si fuissent sola peccata actualia, sed quod reipsa veniret pro delendis singulorum peccatis, quia deletio peccatorum actualium saltem pertinet ad finem secundarium Incarnationis. Nec amplius vult Apostolus ad Gal. 2. dicens, *qui dilexit me & tradidit semetipsum pro me*. Vult enim Christum se ipsum reipsa tradidisse pro delendis etiam peccatis actualibus hominum, & ita posse singulis prodesse, ac si pro illis solis venisset. Vnde singuli non minores gratias Deo agere debent, quam si pro illis solis Verbum carnem sumpserit.

Quod de Sancto Carpo afferri solet, non vrget: quia Christus solum ei dixit se paratum iterum pro hominibus pati, si opus foret: in quo solum declarauit animi sui promptitudinem, non verò quid reipsa futurum esset, non existente peccato originali.

ARTICVLVS V.

Vtrum conueniens fuerit Deum incarnari ab initio mundi?

Resp. neg.

NEGAT, quod probat aliquot congruentijs. Vbi

94.

Incarnatio conuenienter peracta post peccatum, non tamen statim post.

Notandum doctrinam S. Th. ad hoc tendere, ut ostendat Deo non defuisse congruentias propter quas hoc mysterium non statim in initio mundi perageret: & docet 1. fuisse conueniens ut perageretur post peccatum, cum filius Dei esset mittendus in mundum ad reparationem generis humani: medicina autem non solet præberi nisi infirmis.

2. Docet fuisse etiam conueniens, ut non statim post peccatum perageretur; quia decuit hoc mysterium aliquandiu ante annuntiari, & præmitti eius præcones, ut homines ad illius desiderium excitarentur; & maiori cum reuerentia regem venturum susciperent. Item ut hac dilatione homo humiliatus agnosceret se liberatore indigere. Ut iuxta conuenientem procedendi modum homo paulatim in bono promoueretur. res est facilis. Videri potest S. Thomas.

ARTICVLVS VI.

Vtrum Incarnatio differri debuerit vsque ad finem mundi?

95.

NEGAT; quod ostendit tribus congruentijs. 1. quod causa non debeat esse postrema; filius autem Dei incarnatus sit causa salutis humanæ. 2. quia si hoc mysterium dilatum fuisset vsque ad finem mundi; Dei notitia & reuerentia, morumque honestas intercidisset, ita ut vix ulli Christum recepissent. 3. quia sic commodius salus obtingit, dum multi iustificantur per fidem præsentis vel præteriti. Vnde Christus conuenienter venit in medio temporis, iuxta illud Habacuc 3. *Domine opus tuum in medio annorum* &c. &c. &c.

Dices Isa. 2. dicitur, *erit in nouissimis diebus præparatus mons domus Domini*. Quibus verbis designatur Christus, super quem Ecclesia edificabitur, venturus; idque in nouissimis diebus. Similia habentur Michæ 4. & alibi.

Resp. ijs locis non designari Incarnationem differendam vsque ad finem mundi, ut manifestum est: sed primò Prophetas ita loqui, quod tantum beneficium non esset illorum temporibus humano generi exhibendum, sed futurum. Secundò quia in scriptura totum tempus gratiæ & legis Evangelicæ dicitur ætas nouissima, eo quod nulla alia in hoc sæculo ei succedat, sed eius ceremonia, sacramenta, sacrificium, vsque ad finem mundi sint duratura.

QVÆSTIO II.

De modo vnionis Verbi incarnati.

EXPLICATA quæstione an sit, in qua S. Thom. tractauit de conuenientia & necessitate Incarnationis, incipit tractare quæstionem quid sit. Cum autem vnio dicat ordinem ad terminos, primis articulis agit de terminis vnionis, non quidem inter quos ipsa vnio versetur (de quibus agit quæstionibus sequentibus) sed de terminis resultantibus ex ipsis rebus per Incarnationem sibi inuicem coniunctis.

ARTICVLVS I.

Vtrum vnio Verbi incarnati sit facta in natura?

VT ex iam dictis colligi potest, & ex toto discursu articuli in corpore, S. Thom. hoc articulo quaerit, num per Incarnationem ex vnione Verbi & naturæ humanæ, constituta fuerit vna natura.

Respondet negatiuè, quod probat: tripliciter potest vnum ex duobus vel pluribus constitui. Vno modo ex duobus integris perfectis remanentibus. Huc modum excludit, quod terminus ex tali vnione exurgens sit vnum per accidens, & non sit simpliciter quid vnum, sed plura; & ita non constituitur vna natura. Assumptum probat, vnio talium rerum solum consistit in compositione earum, seu

in eo

Neque differri debuit vsque ad finem mundi.

Habacuc 3. Obiectio. Ex Isa. 2. & Mich. 4.

Resp.

96.

Totum tempus gratiæ ætas nouissima.

1.

Sæsus quæstionis.

2.

Vnio non est facta in natura. Tripliciter concipi potest ex duobus fieri vna natura.